

Atlantis herrijst

Colofon

ISBN: 978 90 8954 958 7

1e druk 2017

© 2017, Berend Warrink

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Atlantis herrijst

Berend Warrink

Inhoud

Voorwoord	7
De Proloog	9
Proloog	11
Deel 1: De Oproep	15
1.1 Voorstel	17
1.2 De Oproep	28
1.3 Weigering	35
1.4 Ontmoeting Mentor	44
1.5 Drempel	54
Deel 2: De Ondergang 10.900 vC	67
2.1 Ziekenhuis	69
2.2 Paleistuin	80
2.3 Uitdaging	90
2.4 Grot	103
2.5 Ceremonie	111
2.6 Vulkaan	121
2.7 Piramide	138
Deel 3: De Leerschool	155
3.1 Terugkeer	157
3.2 Zwangerschap	167
3.3 Karmaschool	181
3.4 Mo	193
3.5 Magisch Parijs	205

3.6	Duister Parijs	216
3.7	Piramidekracht	229
3.8	Zoneclips	246
3.9	Begrafenis	260
	Deel 4: De Herrijzenis	273
4.1	Psychologische Zelfverdediging in de piramide	275
4.2	Atlantis op het AZC	290
4.3	De Keuze	302
	Het Einde	313
	Voor nadere studie	315

Voorwoord

Heel veel mensen hebben iets met Atlantis. Vooral Nederlanders - en mensen die van elders hier naartoe zijn gekomen – hebben iets met de spirituele kracht van het water. Zowel met de overstromingen als met het overwinnen ervan. Nederlanders zijn Atlantiërs 2.0. Ik ook.

Er zijn door de eeuwen heen ongelooflijk veel boeken geschreven over Atlantis en allemaal zeggen ze wat anders. Het gaat niet om de feiten, het gaat om het gevoel. Het gaat om het verhaal van de Griekse filosoof Plato, die vertelt dat er ooit een heel hoge beschaving is geweest, die door eigen fouten ten onder is gegaan. Precies zoals we nu, in de overgang van het Vissen- naar het Aquariustijdperk, weer dreigen mee te maken. Onze ziel herkent dat en beseft het nu anders te moeten doen, spiritueler, vrijer, verantwoordelijker. Wij, de Atlantis-incarnaten, zullen ons onze fouten moeten herinneren en moeten zorgen niet in herhaling te vervallen.

Atlantis is een deel van mijn ziel. Dit boek is het verhaal van een groep zielen, waarvan mijn ziel deel uitmaakt, die betrokken is geweest bij de ondergang van het mythische continent en het trauma, het karma, daarvan ervaart. Het verhaal gaat over de ondergang in het verleden en het verwerken van het karma in het heden. Belangrijk is de ontdekking dat het verwerken in de individuele ziel een helend effect heeft op het geheel. Dit verhaal is mijn persoonlijke verwerking en mijn bijdrage aan het geheel.

Laten we Atlantis helen. Laat Aquarius beginnen!

De Proloog

Juist op het moment van overgang tussen Vissen- en Aquariustijdperk moet dit oude karma, afkomstig uit de periode van Atlantis, zich manifesteren om zich uiteindelijk totaal te kunnen uitwerken.

Meester Lanto (inspirator 21ste eeuw), *Atlantis*

Proloog

Marjolein, Bob en hun dochtertje met blonde vlechten zitten geschrokken rechtop op de bank in hun woonkamer naar de TV te kijken. Het enorme beeldscherm toont een juffrouw met wapperende blonde haren en een microfoon. Op de achtergrond is een wit strand te zien, met palmen die door een onrustige zeewind heftig heen en weer wuiven. Naast haar staat een man in een zwart rubberen duikerspak. Hij is zojuist uit een kleine vissersboot gestapt waarmee hij de zee op is geweest. De bootman heeft ook een duikerspak aan en is met zijn bootje bezig. De man die wordt geïnterviewd, heeft zijn zwemvliezen nog aan, maar de oranje luchtflessen liggen in een open bootje. Hij heeft zijn duikmasker en een camera in zijn handen.

“We waren heel diep, op zoek naar de tempel waarvan men zegt dat hij uit Atlantis stamt”, vertelt hij, kijkt even naar de camera en vervolgt: “Eerst zagen we alleen maar grote marmeren stenen, toen wat traptreden en zuilen waarvan een paar overeind stonden. De vorige keer dat we hier hebben gedoken, waren er maar een paar stenen te zien, maar nu hebben we er veel meer ontdekt. Het lijkt wel of alles bezig is omhoog te komen en dat de onrustige zee het zand ervan afspoelt.”

“Hebben jullie foto’s gemaakt?”, vraagt de interviewster. De man knikt en laat zijn onderwatercamera zien. Dan gaat hij verder: “Naast de trap waren twee standbeelden van stieren met grote hoorns en een ronde schijf daartussenin geklemd. Ze zagen er verrassend levensecht en nieuw uit, alsof ze gisteren onderwater zijn geraakt. Even verder zagen we

standbeelden van leeuwen met de kop en vleugels van een roofvogel.” Hij aarzelt om verder te gaan.

“En?”

“Ze bewogen. Ze kwamen op ons af. Met hun puntige vleugels leken ze door het water te vliegen. Ze probeerden ons met hun kromme snavels te grijpen. Zoiets afschuwelijks heb ik nog nooit eerder meegemaakt. We zijn zo snel we konden omhooggekomen, veel sneller dan veilig is.” Zijn ogen tonen paniek en hij kan nauwelijks meer uit zijn woorden komen.

“We schakelen terug naar de studio in Nederland, waar een panel van deskundigen vast wel een rationele verklaring zal geven”, zegt de interviewster en geeft een nerveuze grijns. Dan komt de studio in beeld. Vier mensen, een gespreksleider en drie deskundigen, zitten om een tafel en kijken ernstig naar de camera.

“Het is heel bijzonder”, zegt een grijze man. “Over de hele wereld worden de laatste weken oeroude onderwatertempels gevonden. Bij de Bahama’s, Cuba, de Azoren, Ierland en Japan. Voor de kust van India is zelfs een hele stad aangetroffen. Overal waren er standbeelden van griezelige mythologische wezens die leken te leven.” Er komen wat foto’s in beeld, maar die zijn allemaal zo vaag en blauwgekleurd, dat Marjolein niets herkent.

“Maar er is meer”, vult een vrouw met een brilletje aan. “In de lucht boven steden in landen die grenzen aan de Oceaan van Atlantis, worden vreemde voorwerpen gezien. Boven een stad in West-Afrika heeft een menigte mensen een vlucht donkere wezens zien overvliegen. Sommige waarnemers hebben het over wezens met een mensenlichaam en met zwarte vleugels die lijken op die van vleermuizen. In paniek zijn de mensen door de stad gevlucht en daarbij zijn

verschillende doden gevallen. Velen hebben gemeld de volgende nacht van enge monsters te hebben gedroomd.”

De derde persoon die wat mag zeggen, is een vrouw met een wolk aan krulletjes om haar hoofd, in een bontgekleurde jurk. “Ik heb het altijd wel gezegd”, zegt ze met een schelle stem. “Atlantis herrijst. De goden willen wraak. Dit is het Grote Karma waarvoor al eeuwen wordt gewaarschuwd. De angst zal alle landen infecteren. In paniek zal iedereen met iedereen vechten.”

De gespreksleider probeert het wat te sussen: “Zo’n vaart zal het toch niet lopen?”

“Jawel”, gaat de vrouw verder. “Een draak is boven Amsterdam gezien.” Er komt een wiebelig beeld, gefilmd met een telefoon, van een schim die vliegt boven het Koninklijk Paleis op de Dam. De vrouw vertelt dat hij heeft geroepen: “Waar is die vervloekte prinses? Waar is Assa? Ik moet het meisje vinden dat nooit Koningin van Atlantis mag worden!”

Marjolein slaat haar armen om de kleuter heen en trekt haar strak tegen zich aan. Tranen stromen over haar wangen als ze zegt: “Liefje. Ik zal zorgen dat de draak je niet kan vinden. Dat beloof ik je.”

“Waarom komt een draak naar Nederland?”, vraagt de gespreksleider ongelovig.

“Amsterdam lijkt op Poseidonis, de hoofdstad van Atlantis”, antwoordt de vrouw met de krullen. “Koninklijk Paleis in het midden, tempel ernaast, allemaal concentrische grachten, honderden bruggen, olympisch stadion, een haven en een groot kanaal naar zee. Nederland is van de zee teruggenomen, niet doordat het oprees, maar door dijken en polders te maken en het zeewater weg te pompen. Bovendien heeft Nederland het hoogste percentage Atlantis-incarnaten

van de hele wereld. Hier wordt het oude drama opnieuw opgevoerd.”

De gespreksleider heeft nog nooit van Atlantis-incarnaten gehoord en schudt meewarig zijn hoofd. Hij kijkt naar de camera en zegt: “En nu schakelen we over naar het weer.”

Marjolein heeft haar dochtertje in de roze prinsessenjurk nog beschermend strak vast. Haar hoogblonde zoontje komt erbij om ook wat aandacht te krijgen en ze legt een hand op zijn schouder. Dan kijkt ze naar Bob die met zijn hand voor zijn mond zit, als versteend.

“Is dan alles mislukt wat we met Akmon hebben gedaan?”, stamelt hij. “Worden de vloek van de koning en het Karma van Atlantis nu echt over de wereld uitgestort? Is dit het einde van alles?”

Deel 1: De Oproep

Drie jaar eerder.

De geschiedenis herhaalt zich onuitwisbaar.

Pieter Barten

(regressietherapeut, 20ste eeuw), *Atlantis en wereldkarma*

1.1 Voorstel

Nederland speelt een voortrekkersrol in het bewustzijnsproces omdat het is omgeven door water, dat een energiedrager is van een ruimer bewustzijn.

Little Grandmother Kiesha Crowther
(Indiaanse wijze, 20ste eeuw), *Change*

Marjolein heeft haar dochttertje van twee getroost, nadat die even heeft gehuild en geklaagd over monsters en is weer bij Bob in bed gekropen. Het is warm in bed en Bob ademt heel rustig en heel diep, maar toch kan ze de slaap niet vatten. Het is nog donker buiten, maar een beetje licht piept al langs de gordijnen de slaapkamer in en een eerste vogel begint luid te fluiten. Een nieuwe dag dient zich aan. Wat zal deze dag brengen? Ze is een beetje onzeker, omdat ze voor het eerst naar haar nieuwe werk gaat. Ook maakt ze zich zorgen om haar dochttertje, die verslaafd is aan de tablet computer en daar steeds tekenfilmpjes over Atlantis opzoekt. Lieve Disney-verhaaltjes over zeemeerminnen, eenhoorns en elfjes. Maar toch krijgt ze de nacht daarna vaak nachtmerries over monsters. Het is Marjolein opgevallen dat ze steeds meer over Atlantis hoort. Zowel de positieve dingen, zoals heilige geometrie, genezen met kristallen en Tarotkaarten, als over de duistere kant ervan, de angst voor het einde van de wereld, de vluchtelingenstroom en de wapentechnologie. Het is heel tegenstrijdig. Wat vindt ze zelf van Atlantis, wat voelt ze?

In gedachten stuurt ze het woord Atlantis door haar hele lichaam heen, van boven naar beneden. Haar hoofd toont bij dat woord een paar beelden van De Kleine Zeemeermin, de

tekenfilm die Anna heeft bekeken. Haar hart geeft haar een heel licht, ijl en blij gevoel, als van elfjes met doorzichtige vleugeltjes en van een eenhoorn die met zijn magische hoorn mensen geneest. Haar buik geeft echter een onheilspellend gevoel, net als een zomeravond met dreigende donderwolken aan de horizon. Drijven ze weg of gaan ze zich ontladen in een oogverblindende bliksem, knallende donder en klaterende regenbuien? Het gevoel in haar onderbuik, helemaal bij haar stuit, lijkt te slapen, zoals bijna altijd, en geeft geen antwoord. Ze kan zich maar één keer herinneren dat de energie helemaal wakker was. Jaren geleden had ze koorts en had ze angstaanjagende nachtmerries. Toen had de energie zich getoond als een vlammend rode draak, die zich achter haar ruggengraat langs oprichtte, zich over haar hoofd heen boog en beschermend zijn vlerken om haar lichaam, zijn territorium, heen sloeg.

Dan weet en voelt ze het: Atlantis herrijst en is al overal in de nieuwe wereld aanwezig, maar het is vol tegenstrijdigheid. Atlantis is zowel stralend licht als diep duister en ze kan niet voelen hoe het zal aflopen. Ze zucht ervan, trekt het dekbed over haar hoofd om de veel te levensblijve vogel niet te horen en valt weer in slaap.

Marjolein gaat die dag voor het eerst naar haar nieuwe werk. Het asielzoekerscentrum, AZC, waar ze heen moet, heeft smalle hoge ramen en lichtgrijze betonnen muren. Het lijkt meer op een gevangenis dan op een opvanghuis en Marjolein vindt het intimiderend.

In de ruit van de loge van de beveiliging bij de ingang van het gebouw inspecteert ze hoe ze er uitziet. Haar korte blonde haar zit in de war van het fietsen tegen de wind in, haar wangen zijn koud en roze verkleurd. Haar grijsblauwe

ogen achter haar hoekige donkerrode bril staan gelukkig helder. Na wat herstelwerk is ze tevreden over hoe ze er uitziet. Haar strakke spijkerbroek voelt alleen nat van de regen. Fietsen door het meestal zo prachtige Nederlandse polderlandschap is nu geen pretje heeft ze gemerkt: koud, nat en winderig. In haar vorige baan ging ze met haar auto naar het werk. Ze had een goedbetaalde baan als therapeute met als specialisatie seksverslaafde piloten bij Air Odyssee, de luchtvaartmaatschappij waar haar man Bob nog werkt. Dat werk deed ze behoorlijk goed en daarom heeft ze aangeboden dezelfde therapie te gaan doen bij de seksverslaafde mannen in het AZC, het asielzoekerscentrum, op het luchthaventerrein vlak bij hen in de buurt. Het antwoord van de betrokken manager was, dat ze haar graag willen hebben, maar liever om de vrouwen sterker en weerbaarder te maken. Die worden zo depressief van het wachten en nietsdoen, dat ze zelfmoordneigingen krijgen. Marjolein had voorgesteld om familieopstellingen met hen te doen, maar dat vond hij te vaag en te spiritueel. Later misschien, als ze zich heeft bewezen. Ze heeft besloten nu maar Psychologische Zelfverdediging voor Vrouwen, PZV, te doen. Ze is wel een tikkeltje nerveus over hoe het zal gaan en haar handpalmen zijn een beetje klam.

De manager van de afdeling waar ze zal werken, komt al aanlopen. Snel haalt ze nog een keer een kam door haar haren en doet een vers laagje lipstick op haar lippen. Ze ziet een stoere kerel in een donker pak, met brede schouders en een zelfverzekerde blik. Hij bekijkt haar van top tot teen, knikt goedkeurend en geeft haar dan een ferme, warme handdruk. “Welkom”, zegt hij, “in deze kleine kopie van de grote boze buitenwereld.” Dan neemt hij haar mee naar de afdeling waar ze zal werken. Vandaag zal ze een beetje rondkijken en morgen beginnen. Eerst gaan ze door een hele lange

gang waarin hun voetstappen weergalmen en dan realiseert Marjolein zich hoe groot het AZC is. Ze kent het betonnen gebouw wel vanaf de snelweg die rond de luchthaven gaat, maar dat er zo veel mensen in zitten, dat wist ze niet. Heel veel soorten mensen, vertelt de manager, verstekelingen van vliegtuigen, illegale immigranten, vluchtelingen voor oorlogsgeweld, economische vluchtelingen en gelukzoekers. De stroom die vanuit de hele wereld naar Nederland komt, is al jaren enorm en stopt nog lang niet. Marjolein beseft dat ze zal worden geconfronteerd met een heel duistere kant van de nieuwe wereld en een beklemmend gevoel omsluit haar hart. Ze zal haar best moeten doen om haar innerlijk zo licht en sterk te houden, dat ze niet in het sombere wordt meegeleid. Ze ademt een paar keer diep en voelt dat haar meridianen zich herstellen.

Aan het eind van de gang komen ze bij een koffiemachine waar bijna twintig mannen sloom rondhangen. De manager knikt naar hen en zegt: "Een aantal van deze mannen zijn je volgende cliënten." Marjolein ziet donkere jonge mannen uit alle werelddelen, Arabieren, Aziaten, Afrikanen. Ze voelt de blikken als spelden op haar lichaam prikken en wenst dat ze niet zo'n strakke spijkerbroek had aangetrokken. De doordringende geur van testosteron, zweet en goedkope sigaretten komt haar tegemoet en ze deinst er even van terug. Een paar springen overeind en lopen naar haar toe, als uitgehongerde wolven die weken niet hebben gegeten. De snelste is een donkere man met een zwart sikje en een gekleurd petje op, zo een als moslimmannen in West-Afrika dragen. Marjolein neemt een stoere houding aan, benen uit elkaar en armen gekruist voor haar borsten. De man raast door en als hij dichtbij is, kijkt hij haar vernietigend en met zoveel haat aan, dat een golf van angst door haar lichaam jaagt. Zoiets